

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 sierpnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Arkadiusz Lisiecki
Sędziowie	SSO Paweł Hochman SSO Grzegorz Ślęzak (spr.)
Protokolant	stażysta Agnieszka Misterkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 18 sierpnia 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W. reprezentowanego przez Marszałka Województwa (...)

przeciwko M. G.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie

z dnia 27 listopada 2013 roku, sygn. akt I C 135/13

1. prostuje zaskarżony wyrok w zakresie oznaczenia strony powodowej w ten sposób, iż oznacza ją prawidłowo jako :
(...) z siedzibą w W. reprezentowany przez Marszałka Województwa (...),

2. zmienia zaskarżony wyrok:

- w punktach pierwszym i drugim sentencji w ten sposób, że zasądzoną od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6 357, 51 złotych podwyższa do kwoty 7 389, 51 (siedem tysięcy trzysta osiemdziesiąt dziewięć złotych pięćdziesiąt jeden groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 13 października 2012 roku do dnia 27 listopada 2013 roku

- w punkcie trzecim sentencji w ten sposób, że płatność zasądzonej w punkcie pierwszym kwoty wraz z odsetkami rozkłada na jedenaście rat miesięcznych płatnych do dnia 30-go każdego miesiąca poczynając od miesiąca sierpnia b.r., przy czym pierwsza rata wynosić będzie 389,51 złotych oraz zasądzone w punkcie pierwszym sentencji odsetki ustawowe od całej kwoty głównej za okres od 13 października 2012 roku do dnia 27 listopada 2013 roku a każda z pozostałych dziesięciu rat wynosić będzie po 700 złotych, z ustawowymi odsetkami w wypadku uchybienia terminu płatności którejkolwiek z nich

- oraz w punkcie czwartym sentencji w ten sposób, że zasądzoną od pozwanego na rzecz powoda tytułem, zwrotu kosztów procesu kwotę 730,20 zł podwyższa do kwoty 1 000 złotych

3. oddała apelację w pozostałej części,
4. znosi wzajemnie koszty procesu między stronami za instancję odwoławczą.

Sygn. akt II Ca 398/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy w Bełchatowie po rozpoznaniu sprawy z powództwa Skarbu Państwa - (...) przeciwko M. G. o zapłatę kwoty 7972,23 zł:

1. zasądził od pozwanego M. G. na rzecz powoda Skarbu Państwa - Ministra Pracy i Polityki Społecznej kwotę 6.357,51 zł wraz z odsetkami w wysokości określonej w ustawie dla poszczególnych okresów opóźnienia od dnia 13 października 2012 roku do dnia zapłaty;
2. oddalił powództwo w pozostałej części;
3. zasądzoną w punkcie 1 wyroku kwotę rozłożył na 13 (trzynaście) miesięcznych rat płatnych do dnia 10-go każdego miesiąca, poczynając od pierwszego 10-go dnia miesiąca przypadającego po uprawomocnieniu się wyroku, przy czym rata I w kwocie 357,51 zł powiększona o kwotę zasądzonych w punkcie 1 odsetek należnych od dnia 27 listopada 2012 roku do dnia 27 listopada 2013 roku, raty II - XI w kwocie - po 500,- zł, przy czym poszczególne raty bez odsetek, a z odsetkami w wysokości określonej w ustawie, w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat;
4. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 730,20 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
5. zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Bełchatowie kwotę 319,20 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa.

Podstawę powyższego wyroku stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i zarazem rozważania Sądu Rejonowego:

Wyrokiem z dnia 12 października 2011 roku wydanym w sprawie sygn. akt IV P,125/11 Sąd Rejonowy w Bełchatowie zasądził od Przedsiębiorstwa Usługowego (...) Sp. z o.o. w likwidacji w B. oraz (...) w W. Biura Terenowego (...) w Ł. kwotę 7.111,36 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty. Powyższy wyrok został zaopatrzony w rygor natychmiastowej wykonalności.

Na podstawie powyższego wyroku powód w dniu 5 grudnia 2011 roku wypłacił pozwanemu M. G. kwotę 6.357,51 zł zaś na rachunek Zakładu Ubezpieczeń Społecznych kwotę 372,- zł tytułem składki na ubezpieczenie społeczne oraz kwotę 210,72 zł z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne a także kwotę 1.032,- zł na rachunek Urzędu Skarbowego z tytułu zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych.

Wyrokiem z dnia 4 września 2012 roku wydanym w sprawie sygn. akt V Pa 2/12 Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. po rozpoznaniu apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Bełchatowie z dnia 12 października 2011 r. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo względem (...) w W..

Pismem z dnia 3 października 2012 roku powód wezwał pozwanego do zwrotu wypłaconego świadczenia w wysokości dochodzonej pozwem tj. 7.972,23 zł w terminie 7 dni od doręczenia wezwania. Powyższe wezwanie pozwany odebrał w dniu 5 października 2012 r.

Pozwany M. G. jest zatrudniony w firmie (...) w B. na podstawie umowy o pracę na czas określony do 30 listopada 2014 roku z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 1.600 zł brutto. Mieszka z żoną która nigdzie nie pracuje oraz córką K. - lat 19, która od listopada 2013. podjęła pracę w magazynie w P. Tryb. Pozwany ma jeszcze syna D. - lat 18, który obecnie przebywa w Ośrodku (...) w Ł.. Pozwany wraz z rodziną opłaca czynsz i media w kwocie ok. 300-360 zł

miesięcznie, na życie pozostaje im ok. 800 zł. Żona powoda jest diabetykiem, choruje na cukrzycę od kilku lat. Koszt leków to ok. 100 zł miesięcznie.

Sąd Rejonowy zważył, iż roszczenie powoda o zapłatę jest zasadne w części obejmującej kwotę 6.357,51 zł, a podstawą jego uwzględnienia są przepisy regulujące nienależne świadczenie.

Stosownie do art. 405 KC, kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. W szczególności można się domagać zwrotu nienależnego świadczenia. Nienależne świadczenie jest szczególnym przypadkiem bezpodstawnego wzbogacenia; w związku z tym stosuje się do niego przepisy art. 405-409 KC. Nienależne świadczenie odróżnia się natomiast od pozostałych przypadków bezpodstawnego wzbogacenia źródłem powstania, bowiem do zaistnienia tego zobowiązania dochodzi w wyniku spełnienia świadczenia przez zubożonego, a nie poprzez jakiegokolwiek inne przesunięcia majątkowe, niebędące świadczeniem (jak w pozostałych wypadkach bezpodstawnego wzbogacenia). Jednocześnie zachodzi brak podstawy prawnej do świadczenia.

Nienależne świadczenie jest szczególnym przypadkiem bezpodstawnego wzbogacenia (art. 410 KC), bowiem przyczyną powstania roszczenia z tytułu nienależnego świadczenia pozostaje bezpodstawność ("bez podstawy prawnej") przesunięcia majątkowego, a zatem jego "niesłuszność" (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1966 r., II PR 512/66, LEXnr6075).

Świadczenie zaś w świetle art. 410 § 2 KC jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Odpadnięcie podstawy prawnej świadczenia (*condictio causa finita*), o której mowa w art. 410 § 2 KC, zachodzi w sytuacji, gdy w chwili świadczenia jego prawna podstawa istniała, natomiast już po spełnieniu odpadła. Jest tak w przypadku egzekwowania świadczenia zasądzonego nieprawomocnym lecz wykonalnym wyrokiem, jeżeli w sprawie doszło następnie do oddalenia powództwa {por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 r. IV CK 24/05. LEJC nr 311333}.

Niewątpliwie na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 12 października 2011 roku wydanym w sprawie sygn. akt IV P 125/11 zaopatrzonego w rygor natychmiastowej wykonalności powód wypłacił pozwanemu na jego rachunek bankowy kwotę 6.357,51 zł.

Późniejszym prawomocnym wyrokiem z dnia 4 września 2012 roku wydanym w sprawie sygn. akt V Pa 3/12 Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. zmieniając zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 12 października 2011 r. oddalił powództwo wobec (...) w W..

W zakresie kwoty 6.357,51 zł jaką powód przekazał na rachunek pozwanego M. G. pełnomocnik pozwanego uznał roszczenie.

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 KPC Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

W świetle powyższych okoliczności roszczenie powoda w zakresie objętym uznaniem należy uznać za zasadne i zdaniem Sądu nie zachodzi żadna z okoliczności negatywnych wymienionych w art. 213 § 2 KPC.

Odnośnie pozostałej kwoty objętej zadaniem pozwu tj. kwoty 1.614,72 zł roszczenie nie zasługuje na uwzględnienie. Kwota ta została bowiem przez stronę powodową przekazana nie pozwanemu lecz na rachunek Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne oraz na rachunek Urzędu Skarbowego z tytułu zaliczek na podatek dochodowy. Składki te i zaliczki zostały uiszczone na rachunek jednostek Skarbu Państwa a więc podmiotu tożsamego z ze stroną powodową jakkolwiek na rzecz innych statio fisi. Po stronie pozwanego nie doszło

w związku z powyższym do bezpodstawnego wzbogacenia, nie nastąpiło bowiem powiększenie jego aktywów bądź zmniejszenie pasywów.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i § 2 KC.

Zobowiązanie z tytułu nienależnego świadczenia jest w zobowiązaniem bezterminowym, termin wykonania go nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania. Roszczenie o zwrot nienależnego świadczenia staje się wymagalne w terminie, w którym powinno być spełnione zgodnie z art. 455 KC (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 1998 r., III CKN 436/97, Legalis; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2009 r., III CZP 102/09, OSNC 2010, Nr 5, poz. 7,5).

Zgodnie z tym przepisem, dłużnik powinien natomiast spełnić świadczenie niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. W wezwaniu z dnia 3 października 2012 r. doręczonym pozwanemu w dniu 5 października 2012 r. powód zakreślił pozwanemu 7-dniowy termin do zapłaty. A zatem pozwany pozostawał w opóźnieniu od dnia 13 października 2012 r.

Podstawę rozstrzygnięcia o rozłożeniu zasądzonej sumy na raty stanowił przepis art. 320 KPC. Przepis ten pozwala na rozłożenie w wyroku na raty zasądzonego świadczenia, a przesłanką takiej ingerencji Sądu w stosunek umowny jest występowanie w sprawie szczególnych okoliczności, wskazujących na to, że spełnienie przez dłużnika świadczenia jednorazowo nie jest możliwe.

Zdaniem Sądu w rozpoznawanej sprawie zachodził taki szczególnie uzasadniony wypadek. Aktualna sytuacja finansowa pozwanego nie pozwala na jednorazową spłatę należności. Pozwany otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 1.600 zł brutto a ma na utrzymaniu niepracującą żonę, która jest diabetykiem.

Jednorazowe spełnienie zasądzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania i narażało na pozbawienie możliwości zaspokojenia swoich uzasadnionych potrzeb. Ustalając wysokość miesięcznej raty Sąd kierował się wysokością dochodów pozwanego, jego uzasadnionymi wydatkami, a także wysokością pozostałego do spłaty długu. Nie bez znaczenia była również postawa pozwanego, który nie próbował uwolnić się od odpowiedzialności finansowej za zaciągnięte zobowiązanie.

W ocenie Sądu wskazane raty gwarantują wypłacalność pozwanego i są w stanie ustrzec go przed kosztowną egzekucją, powodowi zaś gwarantują spłatę zadłużenia. Jednocześnie przyznano powodowi prawo do odsetek w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 KPC i art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Strona powodowa dochodziła kwoty 7.972,23,- zł a otrzymała 6.357,51 zł. Wygrała więc proces w 80% przegrywając go w 20 %.

Obydwie strony poniosły koszty procesu w wysokości po 1.217 zł na które to kwoty składały się koszty zastępstwa procesowego i opłaty od udzielonego pełnomocnictwa, określone w oparciu o przepis podstawie § 6 pkt. 4 i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163 poz. 1348 ze zm.) oraz na podstawie § 6 pkt. 4 i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163 poz. 1348 ze zm.).

Łącznie zatem ogólne koszty prowadzenia sprawy wyniosły 2.434,- zł- Uzyskaną sumę należało podzielić proporcjonalnie do stosunku, w jakim strony utrzymały się ze swymi roszczeniami. Skoro zatem powód wygrał sprawę w 80% winien więc ponieść koszty procesu w wysokości 486,80 zł (tj. 20% z 2.434 zł). Powstała w ten sposób różnica

tj. 730,20 zł winna zostać zasądzona na rzecz strony, której poniesione koszty przewyższyły obciążający ją udział, w tym wypadku na rzecz strony powodowej.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm.) Sąd zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Bełchatowie kwotę 319,20 zł tytułem części nieuiszczonej opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa.

O rygorze natychmiastowej wykonalności wyroku w związku z uznaniem powództwa przez pozwanych orzeczono na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 KPC.

Powyższy wyrok w części oddalającej powództwo w zakresie kwoty 1032 zł oraz rozkładającej płatność zasądzonej kwoty głównej na raty, a także rozstrzygającej o kosztach procesu między stronami zaskarżył powód (...) z siedzibą w W..

Apelujący wnosił o:

- zmianę zaskarżonego wyroku Sądu I instancji poprzez
- zasądzenie kwoty 1.032,00 zł z tytułu uiszczonej przez powoda zaliczki na podatek od wypłaconej kwoty
- uchylenie pkt 3 wyroku
- zasądzenie kosztów postępowania przed Sądem I instancji według norm przepisanych
- zasądzenie kosztów postępowania za postępowanie przez Sądem II instancji.

Jednocześnie wnosił o sprostowanie oznaczenia powoda, w ten sposób iż w miejsce oznaczenia Skarbu Państwa - Ministra Pracy i Polityki Społecznej wpisanie oznaczenia (...) w W. reprezentowany przez Marszałka Województwa (...).

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- naruszenie przepisów prawa materialnego tj. 405 kc
- naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 26 ust.1 pkt 5 w związku z art. 41 b ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych
- naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 320 k.p.c, które miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, poprzez przyjęcie, iż w sprawie zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające rozłożenie należność na raty
- naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 333 k.p.c., poprzez brak nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności pomimo uznania roszczenia przez powódkę
- naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 98 i art. 99 kpc, poprzez uwzględnienie kosztów zastępstwa procesowego pozwanego, pomimo iż pozwany nie był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest w znacznej swej części uzasadniona i odnosi skutek w postaci zmiany zaskarżonego wyroku, aczkolwiek Sąd II instancji nie podziela stanowiska skarżącego - co do samej zasady - odnośnie rozłożenia płatności zasądzonej od pozwanego kwoty na raty.

Trafnie jednak wywodzi apelujący, iż Sąd Rejonowy dopuścił się wielu uchybień, rozpoznając niniejszą sprawę, a mianowicie: z obrazą wskazanych w apelacji przepisów prawa materialnego, tj. art. 405 kc oraz art. 26 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 41 b ustawy z dnia 26 lipca 1991 r o podatku dochodowym od osób fizycznych oddalił powództwo w zakresie

kwoty 1032 zł, ponadto, rozstrzygnięcie w zakresie odsetek ustawowych od zasądzonej kwoty głównej jest sprzeczne wewnętrznie – w pkt 1-ym sentencji Sąd bowiem zasądza odsetki od kwoty głównej od dnia 13 października 2012 r do dnia zapłaty podczas gdy w pkt 2-im sentencji rozkładającym płatność zasądzonej kwoty głównej na raty wraz z pierwszą ratą ustala płatność odsetek należnych za okres od dnia 27 listopada 2012 r (data pozwu - co pozostaje w sprzeczności z przyjętą prawidłowo w pkt. 1-ym sentencji datą 13 października 2012 r jako datą wymagalności roszczenia) do dnia 27 listopada 2013 r (data wyroku), nie ustalając terminu płatności odsetek należnych zgodnie z taką redakcją punktu 1-ego sentencji po dniu 27 listopada 2013 r, przy czym Sąd ten ustala, że rat miesięcznych będzie 13 a określa tylko wysokość i termin płatności 11 rat, zapominając o 2 ostatnich, co w konsekwencji prowadzi do tego, że suma rat nie zgadza się z zasądzoną kwotą główną, a nadto, rozliczając koszty procesu między stronami po stronie pozwanego zaliczone zostały koszty wynagrodzenia jego pełnomocnika w sytuacji, gdy – jak trafnie zauważa apelujący – pozwany nie był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika.

Niewłaściwie też Sąd Rejonowy oznaczył stronę powodową, przy czym uczynił to różnie, wskazując w części opisowej wyroku powoda jako Skarb Państwa – (...) a w sentencji tegoż wyroku jako Skarb Państwa – Minister Pracy i Polityki Socjalnej.

Dlatego też – uwzględniając wniosek powoda – należało na podstawie art. 350 kpc sprostować zaskarżony wyrok w zakresie oznaczenia strony powodowej, oznaczając ją prawidłowo – zgodnie z art. 24 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U.2014.272. z późn. zm.) – jako (...) z siedzibą w W. reprezentowany przez Marszałka Województwa (...).

Przechodząc do rozważań w zakresie oceny istoty rozstrzygnięcia, należy – jak już na wstępie zaznaczono – podzielić zarzut apelacji, iż zaskarżony wyrok w części oddalającej powództwo o zapłatę kwoty 1032 zł z tytułu zapłaconego przez powoda za pozwanego podatku dochodowego od osób fizycznych do Urzędu Skarbowego zapadło z obrazą wskazanych w apelacji przepisów prawa materialnego.

Nie można bowiem zgodzić się ze stanowiskiem Sądu I instancji, że w tym zakresie nie doszło po stronie pozwanego do bezpodstawnego wzbogacenia, gdyż nie zwiększyły się jego aktywa ani też nie uległy zmniejszeniu jego pasywa. Przeciwnie – należy dojść do wniosku, że zaoszczędzając na wydatkach z powyższego tytułu, które to wydatki poniósł za zobowiązanego do uiszczenia podatku powód, pozwany w tym zakresie został wzbogacony i skoro odpadła przyczyna świadczenia w tym zakresie przez powoda pozwany jest zobowiązany do zwrotu na jego rzecz tejsze kwoty 1032 zł.

Ma bowiem rację powód, że w sytuacji, gdy pozwany zobowiązany jest zwrócić FGŚP uzyskane główne świadczenia pracownicze i odpada w związku z tym obowiązek odprowadzenia od tych świadczeń podatku dochodowego wyłącznie pozwanemu przysługuje – w świetle powołanych w apelacji przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych – prawo do korekty w zakresie należnego podatku i uzyskania w ten sposób jego zwrotu.

Dlatego też, mając na względzie powyższe rozważania, należało na podstawie art. 386 § 1 kpc zmienić zaskarżony wyrok w punktach 1-ym i 2-im sentencji i zasądzoną od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6357,51 zł podwyższyć do kwoty 7389,51 zł tj., właśnie o 1032 zł., z ustawowymi odsetkami od całej kwoty od dnia 13 października 2012 r do dnia 27 listopada 2013 r.

Korekty na podstawie powołanego wyżej art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 397 § 2 pkt wymagało także rozstrzygnięcie o kosztach procesu między stronami, które przy stosunkowym rozdzielaniu tych kosztów uwzględniało po stronie pozwanego koszty wynagrodzenia pełnomocnika, których ten – jak wcześniej wskazano - rzeczywiście nie poniósł. Eliminując zatem te koszty, należało stosownie do wyniku sprawy dokonać stosunkowego rozdzielania rzeczywiście poniesionych przez strony kosztów i w ostatecznym wyniku zasądzoną przez Sąd Rejonowy od pozwanego na rzecz powoda z tego tytułu kwotę 730.20 zł podwyższyć do kwoty 1000 zł.

Nie można natomiast zgodzić się z apelującym, że w okolicznościach niniejszej sprawy nie zachodzą podstawy z art. 320 kpc. do rozłożenia na raty płatności zasądzonych od pozwanego na rzecz powoda świadczenia.

Sąd Okręgowy podziela w tym względzie stanowisko Sądu I instancji, iż w świetle prawidłowo ustalonej sytuacji życiowej powoda zachodzą podstawy do zastosowania przepisu art. 320 kpc i rozłożenia mu na raty spłaty zadłużenia wobec powoda, z tym, iż Sąd II instancji uznaje, że płatność zasądzonego na rzecz powoda świadczenia powinna być rozłożona na 11 rat miesięcznych płatnych do dnia 30-ego każdego miesiąca, poczynając od miesiąca sierpnia b.r., przy czym pierwsza rata wynosić będzie 389,51 zł plus odsetki ustawowe od całej zasądzonej kwoty 7389,51 zł za okres od 13 października 2012 r do 27 listopada 2013 r a pozostałe 10 rat wynosić będą po 700 zł każda z nich , przy czym od każdej z rat naliczane będą odsetki ustawowe w wypadku uchybienia terminu płatności którejkolwiek z nich.

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie powołanego już przepisu art. 368 § 1 kpc zmienił także zaskarżony wyrok w jego pkt. 3-im i orzekł jak w sentencji.

Wobec tego, iż wyrok Sądu II instancji jest już prawomocny i podlega wykonaniu ocena zarzutu obrazy art. 333 kpc przez nienadanie wyrokowi Sadu I instancji rygoru natychmiastowej wykonalności stała się zbędna.

Apelacja w pozostałym zakresie podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 kpc ze względów wyżej powołanych.

O kosztach procesu między stronami za instancję odwoławczą orzeczono na zasadzie art. 100 kpc, mając na względzie wynik sprawy w tej instancji.

Mając na uwadze wszystkie powyższe rozważania oraz powołane w nich przepisy Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.